

РЕШЕНИЕ

№ 20914

гр. София, 23.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 03.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенова, като разгледа дело номер **3676** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на „Топлофикация София“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], представлявано от А. А. – изпълнителен директор и И. Е. – Председател на УС, чрез гл.юрисконсулт Б. А. със съдебен адрес – [населено място], [улица], срещу Решение Ж-165/27.02.2024г. на Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, в частта му по т.П.

Жалбоподателят излага твърдения за незаконосъобразност на оспореното решение, като издадено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при липса на мотиви и при нарушение на материалния закон. Представя подробни аргументи, че не са налице предпоставките на чл.39 ал.1 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т. С.“ за заплащане на неустойка. Сочи, че посочените Общи условия имат договорен характер и неизпълнение на клаузи от тях е неизпълнение на договорни задължения, като реализиране на последиците от неизпълнението им се осъществява по гражданскоправен ред. Според жалбоподателя, КЕВР в разрез с разпоредбата на материалния закон - чл.22 ал.5 от ЗЕ, според която комисията дава задължителни указания по прилагане на закона, в случай че жалбите са основателни, е дала задължителни указания по прилагане на клауза, която има договорен характер.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от юрисконсулт И., който

поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Комисията за енергийно и водно регулиране чрез процесуалните си представители - юрисконсулт Н. и юрисконсулт П. оспорва жалбата. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни – Г. П. К., Р. П. В. и К. Н. К., редовно уведомен оспорват жалбата. Заинтересованата страна Г. К. и Р. В. представят подробен писмен отговор.

В съдебно заседание заинтересованата страна К. и В. поддържат изразеното становище по същество на КЕВР. Не претендират разноски.

Софийска Градска прокуратура – редовно уведомена не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното :

От собствениците на жилищна сграда, находища се на [улица] [населено място], съответно заинтересованите страни - г-н Г. К., г-жа Р. В. и г-н К. К. е подадена жалба вх. № Е-11Г-00-5/18.01.2024 г., срещу „Топлофикация София“ ЕАД и „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД. Същите се оплакват от действията на служителите на „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД (Е.), които са демонтирали електромера в абонатната станция на горепосочения адрес, без да издадат надлежно протокол за тази дейност и без присъствието на представители на „Топлофикация София“ ЕАД. С действията си служителите на „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД спират възможността абонатната станция да бъде включена към електроразпределителната мрежа и лишават обитателите на сградата да ползват услугите на „Топлофикация София“ ЕАД за отопление. В периода от 18.11.2023 г. до 17.01.2024 г. жилищната сграда е без топлоподаване.

На 18.11.2023 г. дежурният диспечер на „Топлофикация София“ ЕАД е уведомен по телефона за създалата се ситуация. С вх. № Г-22829/24.11.2023 г. чрез електронната платформа за подаване на жалби и сигнали на „Топлофикация София“ ЕАД от заинтересованите страни е подадена жалба за липса на електрозахранване в абонатната станция. В установения срок съгласно Общите условия на „Топлофикация София“ ЕАД не е изпратен отговор от дружеството.

Отговорът от „Топлофикация София“ ЕАД е получен на 17.01.2024 г.

Ответникът е приел жалбата за допустима и е изпратил същата до жалбоподателя – „Топлофикация София“ ЕАД за извършване на проверка и становище по същата. Жалбоподателят е представил писмено становище с изх.№ М-136/26.01.2024 г.

Установено е, че абонатната станция на посочения адрес е монтирана през 2006 г. и през същата година е свързана в общото електрическо табло с електромер, поставен от фирмата изпълнител на „Топлофикация София“ ЕАД, като до януари 2024 г. дружеството не е открило отделна партида за електромер, който да обслужва абонатната станция.

На 30.11.2023 г. служители на „Топлофикация София“ ЕАД са получили Декларация на Общо събрание на етажната собственост (лист 43 от делото), необходима за стартиране на процедура по откриване на партида на обект абонатна станция, находяща се на адрес [населено място], [улица].

На 05.12.2023 г. е подадено Заявление за проучване на условията за присъединяване

на потребител от „Топлофикация София“ ЕАД в „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД с вх. №[ЕГН]/05.12.2023 г. Издадено е Становище № [ЕГН]/19.12.2023 г. относно условията за присъединяване и начина за присъединяване на клиенти към електрическата мрежа. Същото е получено от служител на топлофикационното дружество на 20.12.2023 г. (лист 44 – 46 от делото).

На основание на цитираното становище Е. е изготвило Договор за присъединяване на обекти на клиенти към разпределителната електрическа мрежа на „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД с вх. № ДПЕРМ [ЕГН]/15.01.2024 г. и рег. индекс Д-О-9/15.01.2024 г. (лист 47 -52 от делото).

На 23.01.2024 г. служители на Е. са монтирали електромер с фабричен №[ЕГН], абонатен №9320633, което е удостоверено с Констативен протокол №6198447/23.01.2024 г. /лист 53 от делото/

След приключване на процедурата по присъединяване към разпределителната електрическа мрежа и монтиране на средството за търговско измерване, топлоподаването към заинтересованите страни е възстановено.

С депозираната пред КЕВР жалба, заинтересованите страни са поискали да бъде възстановено топлоподаването, да бъде осигурено електрозахранване на абонатната станция и да бъде открита партида към „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД, както и да им бъде заплатена неустойка съгласно чл.39 ал.1 от Общите условия за недоставената топлинна енергия след изтичане на 48 часовия срок на спряното топлоподаване.

КЕВР е преценил, че жалбата отговаря на изискванията на чл. 142 и сл. от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3) и като такава е допустима за разглеждане.

В хода на образуваното административно производство са изискани становища от жалбоподателя, които подробно са анализирани в оспорения административен акт.

Изготвен е доклад вх.Е-ДК-226/20.02.2024г. от комисия в състав – директор на Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“, Началник на отдел дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ и двама главни експерти в същата дирекция.

Проведено е закрито заседание на 27.02.2024 г. на КЕВР, в което е приет доклада, относно жалбата на заинтересованите страни и е взето Решение № Ж-165/27.02.2024г. на КЕВР. С цитираното решение:

I.на основание чл.13 ал.8 от ЗЕ и във връзка с чл.27 ал.2 т.5 от АПК е прекратила административното производство образувано по жалба с вх. № Е-11Г-00- 5/18.01.2024 г., подадена от собствениците на жилищна сграда, находяща се на [улица] [населено място], чрез г-н Г. К., г-жа Р. В. и г-н К. К., срещу „Топлофикация София“ ЕАД и „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД, в частите относно исканията за оказване на съдействие за осигуряване на електрозахранване на абонатната станция от „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД и за възстановяване на отоплението в сградата от „Топлофикация София“ ЕАД.

II. На основание чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката във връзка с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката дава следните задължителни указания на „Топлофикация София“ ЕАД:

1. В десетдневен срок от получаване на настоящото решение „Топлофикация София“ ЕАД да заплати на жалбоподателите дължимата неустойка по чл. 39, ал. 1 от Общите условия на дружеството за недоставената топлинна енергия след изтичане на 48-часовия срок от спиране на топлоподаването в сградата;

2. В седемдневен срок след изпълнение на т. 1 „Топлофикация София“ ЕАД да уведоми Комисията за предприетите действия.
Предмет на съдебен контрол е цитирано решение в частта му по т.П.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка и допълнително представени писмени доказателства от заинтересованата страна К. и В.. Във връзка с направено от жалбоподателя доказателствено искане е проведен разпит на свидетелите И. Х. С. и П. В. В.. Дватама свидетели са служители на „Топлофикация София“ ЕАД Свидетелите твърдят, че в началото на 2024г. са извършили проверка на абонатната станция на жилищна сграда, находяща се в [населено място], [улица], като целта на проверката е да установят кой точно е електромерът на действащата в сградата абонатна станция. Св.С. твърди, че му е осигурен достъп до абонатната станция едва, когато е разбрал, че електромерът, който е охранявал абонатната станция липсва. Св.В. твърди, че два пъти е посещавал адреса, но достъп не му е осигурен. В началото на 2024 г. е констатирал, че абонатната станция не се охранява с електричество.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена в законоустановения 14 -дневен срок, пред надлежен съд и от надлежна страна, за която е налице пряк и непосредствен интерес от обжалване на решението на КЕВР, на което е адресат, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Обжалваното решение е прието от КЕВР като компетентен орган по смисъла на чл. 22 от ЗЕ, във връзка с чл. 142 и сл. от НЛДЕ, в рамките на предоставените му правомощия за разрешаване на спорове съгласно закона и наредбата, в състав и мнозинство съгласно изискванията на чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗЕ и след изпълнение на предвидената процедура.

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 2 от ЗЕ комисията разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на разпределителни мрежи, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, както и на клиенти срещу крайни снабдителите, свързани с изпълнението на задълженията им по ЗЕ. Съгласно ал. 5 на чл. 22 от ЗЕ, когато комисията приеме жалбата за основателна, тя с решението си дава задължителни указания по прилагането на закона.

Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в Наредба № 3, по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката – Наредба № 3 (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.).

В случая, изискванията на Наредба № 3, съгласно чл. 142 и следващите са спазени. Изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието и процесното решение, съгласно чл. 145 от Наредба № 3.

Административният акт е формално съдържа фактически и правни основания съгласно изискванията на чл. 59 ал. 2, т. 4 от АПК. Административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на процесното решение в частта м, по точка 1, която не е предмет на оспорване по делото. В оспорената част и дадените от КЕВР указания в т.2 от диспозитива на акта, липсват фактически и правни изводи.

Съгласно чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. ,когато в резултат на

проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е неоснователна, тя с решение прекратява преписката, а когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е основателна, тя с решението си дава задължителни указания и определя подходящ срок за изпълнението им /ал. 2 на чл. 147/.

В случая с обжалваното решение в частта му, по т.2 са дадени задължителни указания на „Топлофикация София“ ЕАД.

Основните възражения в жалбата са насочени, именно относно факта, че задължителните указания дадени от ответника не са свързани с прилагането на закона, както и че липсват конкретни мотиви, изложени от административния орган, защо е приел, че „Топлофикация София“ ЕАД дължи неустойка.

Във връзка с дадените задължителни указания по т.2 от оспореното решение, в обстоятелствената част на акта е посочено единствено, че съгласно чл.39 ал.1 от Общите условия на дружеството, за недоставена топлинна енергия след изтичане на 48 –часовия срок от спиране на топлоподаването в сградата, извършено в 10.30 на 18.11.2023 г. искането за заплащане на неустойка е основателно .

Съгласно чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията, в които се определят конкретно посочени в правната норма параметри, вкл. отговорността при неизпълнение на задълженията на страните.

В административния акт липсва изложениеq въз основа на което да се формират изводи кои твърдения на заинтересованите страни са приети за основателни и кои от установените факти в административното производство са субсумирани от административния орган под разпоредбата на чл.39 ал.1 от Общите условия на дружеството, за да се изведе заключение, че е осъществен фактическият състав на цитираното правило и извода за дължимост на неустойка от страна на жалбоподателя. Дадените задължителни указания от КЕВР не се предшества от мотиви, които да съдържат конкретни насоки за дължимото поведение от „Т. С.“, тъй като и по твърдения на заинтересованите страни, наличния електромер е демонтиран от служители на електроразпределителното дружество, за което действие липсва надлежно съставен протокол. В тази връзка направените възражения в жалбата са основателни.

Бланкетното посочване на клаузата за неустойка не изчерпва и не покрива минималните стандарти за съдържанието на административният акт съгласно разпоредбата на чл.59 ал.2 от АПК.

Нормата на чл. 39 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от "Топлофикация София" ЕАД на клиенти в [населено място], предвижда, че :., Когато по вина на Продавача повредите в топлопреносната мрежа или абонатната станция не са отстранени в срок от 48 час., той дължи неустойка в размер на стойността на недоставената топлинна енергия за периода на закъснението".

В настоящата хипотеза , КЕВР е следвало да обсъди дали демонтажа на електромера от трето за правоотношението лице следва да се определи като повреда, която не е отстранена в рамките на 48 часа от възникването ѝ, за да доведе до основание за заплащане на неустойка. Тази правна разпоредба предвижда единствено повредата и

вината като юридически факти и последвалото бездействие от страна на продавача, осъществяването в действителността на които елементи са основанието за ангажирането на отговорността. По тези елементи от фактическия състав на посочената разпоредба КЕВР не е взела отношение и не ги е изяснила в пълнота. Не е взето отношение от административния орган и относно факта, защо е приел, че дава указания по прилагане на закона, след като се е основал на текст от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от "Топлофикация София" ЕАД, които са част от договорните отношения на жалбоподателя и неговите клиенти.

Неизясняването и необсъждането от страна на КЕВР на тези относими за спора обстоятелства, прави решението ѝ немотивирано и изводите ѝ необосновани. Липсата на съображения по важни за решаването на спора въпроси се явява пречка и за преценката на съда, относно законосъобразността на оспорения административен акт. Предвид изложените съображения, настоящият състав намира, че оспореното решение на КЕВР следва да се отмени и преписката се върне на Комисията за ново произнасяне.

При този изход на спора на жалбоподателя ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143 ал.1 от АПК, които са своевременно заявени.

На основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, същите следва да се присъдят в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Топлофикация София“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], представлявано от А. А. – изпълнителен директор и И. Е. – Председател на УС, със съдебен адрес – [населено място], [улица], Решение № Ж-165/27.02.2024г. на Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, в частта му по **т.П.**

ИЗПРАЩА на Комисията за енергийно и водно регулиране за ново разглеждане преписката по жалба вх.№ Е-11Г-00-5/18.01.2024 г. подадена от Г. П. К., Р. П. В. и К. Н. К., в частта ѝ в която се претендира заплащане на неустойка съгласно чл.39 ал.1 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ ЕАД.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], представлявано от А. А. – изпълнителен директор и И. Е. – Председател на УС, със съдебен адрес – [населено място], [улица], сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния

административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: